

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.

TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:

Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:

minden vasárnap egy íven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor.
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

A földi menyország.

Hol létezik, kérdezed? Kebledben. Egy nagy költő, ki egész hosszú életén át foglalkozott a földi és örök élet gondolatával nagy költői művében azt mondja egy helyen, hogy boldogságunknak, reményünknek szép világát, ha a sors sujtoló keze össze is törte, építsük meg újra, mindig szebben a mi szivünkben, keblünkben. Mérnökünk, építőmesterünk pedig legyen a remény, mely csüggedni sohasem hagy, melyről Arany János oly szépen mondja:

„Nincsen olyan pusztá inség,
Hogy magának benne
A halandó egy tenyéryi
Zöld virányt ne lelne;
És ha ezt a szél behordta
Sivatag fővényyel:
Megersiratja . . . de tovább megy
Örökös reménynyel“.

És ez nem is üres szóbeszéd; így van ez az életben minden éplelkü, tiszta szivü emberrel. Könnyü munka, csak érteni kell.

Egy férfit látunk, ki folyton azon panaszkodik, hogy daczára minden fáradozásának, becsületes igyekezetének nem találta meg életében a boldogságot, sohasem ismerte az örömet, a gondtalanságot; hanem mindenben csalódott, mindig csak le kell e mondania vágyairól, óhajai-

ról. De mindezek daczára még sem csügged, nem akar kishitü lenni; bár örömeinek, ábrándjainak romhalmazán áll is, előlről akarja kezdeni az építés munkáját, szebben, ragyogóbban akarja boldogságának, reményeinek világát felépíteni. Férfias, nemes elhatározás. De ime mit csinál?!

Panaszai tovább folytatódnak, megirigyli társának diszesebb ruháját, költséges mulatozásait; zugolódik, hogy miért nem telik neki is mindarra, a mire a gazdag embernek; miért nincs neki kocsija, fényes palotája? De ezenkívül a mindennapi életnek legkisebb kellemetlensége elkeseríti. Ha valaki durvább hangon szól hozzá, ha ebédjét a rendes időnél egy néhány perczel később kapja, ha szerszámát nem találja meg a rendes helyen, ha cselédje nem teljesíti épen pontosan a parancsait, mindjárt elkedvetlenedik és a világon a legboldogtalanabb embernek érzi magát. Bizony, a ki így akar építeni, az úgy jár mint a mesebeli kőművesek: a mit nappal építettek, éjjel leomlott. Az ilyen ember soha meg nem építheti földi mennyországát, keblének templomát, mert nem tud lemondani énjéről; mindig csak azt hajtogatja, hogy én, én, én . . . !

Ha szivünkben megakarjuk építeni földi mennyországunkat, le kell mondanunk az énről;

az én helyett a bennünk szunyadozó jobb érzéseket kell foglalkoztatni, előtérbe helyezni: az irgalmasságot, szeretetet, türelmet, jószívűséget, szorgalmat és megbocsátást.

Hol kezdjük? Ha csalódás ér mások részéről: viszonzzuk egy jótettel, megbocsátással, feláldozván önünket, elnyomván haragunkat. Ha óhajításaink, vágyaink nem teljesülnek mindjárt és mindig, ne zúgolódjunk; várjunk türelmesen; a türelem, az elnézés sok kellemetlen, nyomasztó lelki állapotból menthet ki. Szépen bizonyítja ezt egy orosz író egy kis elbeszélésben a hagymaszárról.

Volt egyszer egy asszony — így szól ez a mese — a ki nagyon gonosz volt. Meghalt, a nélkül hogy valaha jót cselekedett volna. Ezért az ördögök karmai közé került, kik őt iszonyuan sanyargatták, kinozták. Látta ezt az ő őrangyala és azon gondolkozott, hogyan tudná ő ezt a szegény asszonyt gyötrelmeitől megmenteni. A mint így töprengett, eszébe jutott, hogy ez a gonosz asszony életében egy hagymaszárat adott volt egyszer egy koldusnőnek. Ezt mindjárt el is mondta az angyal a jó Istennek. Az Úr Isten felelt: „Vedd ezt a gyenge hagymaszárat, nyujtsd le a pokolba az asszonynak. Ő kapaszkodjék bele, te pedig próbáld kihuzni. Ha el nem szakad a hagymaszár, úgy kapjon az asszony itt a mennyországban helyet, de ha elszakad, úgy maradjon örökre a pokolban!“ Az angyal úgy tett, a mint a jó Isten megparancsolta, lenyújtotta a hagymaszárat az asszonynak és már-már szinte kihuzta őt a pokolból. Midőn azonban a többi bűnösök látták, hogy a gonosz asszonyt kihuzzák a pokolból, valamennyien belekapaszkodtak. A gonosz asszony azonban haragosan kiabált: „Csak engem, csak engem akar az angyal kihuzni; én, csak én szabaduljak ki!“ Mikor ezeket mondta, elszakadt a hagymaszár és az asszony visszaesett a pokolba.

Ha egy kis türelme, egy parányi szeretete volt volna; ha le tudta volna küzdeni önzését, irigységét; megszabadult volna. Egyetlenegy jótettéért, elfelejtődtek volna összes gonosz tettei, de ő nem tudott énjéről lemondani; mások iránt nem volt könyörületos; ezért visszaesett a pokolba.

Mikor a maga megszabadulásának halvány reménysége felcsillámlott előtte, elfeledte, hogy ezt a jót Isten könyörületos szeretete cselekszi vele. Erőt vett rajta teljes önzése, összes kishitűsége, lelketlensége a melylyel a mások baját földi életében sem sajnálta s ezért vissza esett a pokolba.

Kedves Olvasó! Érted-e kis mese tanítását? Okuljunk, tanuljunk abból.

Egy róm. kath. pap búcsuszava a papához.

Melyben kifejti, hogy a purgatoriumról (tisztító tüzről) szóló pápista-tan pogány eredetű és evangélium ellenes.

Írta: Gian Giacomo Maurette; fordította Szabadi Béla.

A purgatoriumról szóló dogma pogány eredetű, és az evangélium tanításával ellenkezik.

Tényleg Plátó volt az első, a ki ennek alapját megvetette. Ez a bölcsész három osztályba sorozza a meghaltak lelkeit. Az elsőbe tartoznak azoknak a lelkei, a kik mindig tisztességes életet folytattak és ezek közvetlenül az égi hajlékokba vétetnek fel.

A második osztályba tartoznak a nagy bűnösök lelkei, melyek közvetlenül az örökkévaló kinok helyére vettettek.

És végül a harmadik osztályba tartoznak azoknak a lelkei, a kik bűn és erény között ingadozva éltek. Ezek a lelkek, nem lévén megfertőztetve csak megbocsátható bűnöktől, Plátó szerint a purgatoriumba vettettek; a hol hosszabb, rövidebb ideig szenvedtek, mindaddig, míg teljesen meg nem tisztultak. Ezekért a lelkekért a pogányok imádkoztak s áldozatokat hoztak, a mint az a római egyházban is szokásos.

Mi, keresztyén létünkre visszautasítjuk a purgatoriumról szóló dogmát mert Szt. János az ő első közönséges levelében (I. 7.) azt mondja: „A Jézus Krisztusnak az ő Fijának vére tisztít meg minket minden bűneinkből“; mert továbbá Pál apostól a Zsidókhoz írott levelében (I. 4.) azt mondja: Az Istennek Fija a mi bűneinkből ő maga által megtisztítván, „ama magasságos méltóságnak jobbára ült“; és mert maga Jézus Krisztus Szent János Evangéliomában (V. 24.) azt mondja: „A ki az én beszédemet hallgatja és hiszen annak, a ki engemet elbocsátot, élete legyen“.

Ezért én azt mondom: Mivelhogy az Isten Fijának vére tisztít meg minden mi bűneinkből és mint-hogy a ki hallgatja az isteni Megváltó beszédét, örök élete van annak, miből való megtisztulásra jó a purgatorium? Tehát nem elégséges a megtisztuláshoz az Isten Fijának vére? Hogyan merik a pápa theologusai elhitetni, hogy Isten tűzben sanyargatja az ő megvál-

tottait, és pedig nem azzal a szándékkal, hogy megjavítsa őket, hanem hogy meglakoljanak bűneikért, a melyeket nekik megbocsátott? Hát a keresztyének Istene vajjon nem a szeretetnek Istene-é? És mégis, mivel ezt az igazságot hirdetem, néhány ember megátkozott!! De nem mondja-e Szent Bernát, hogy „csak három hely van: a mennyország, a föld és a pokol; hogy a mennyország befogadja a jókat, hogy a földön elegendő vannak a jók és gonoszok, és hogy a pokol befogadja az istentelenekeket?“

Nem mondja-e Szent Chrysostomos egyik prédikációjában, hogy „mikor itt hagyjuk ezt a földet, elmúlt az ideje annak, hogy megjavuljunk, vagy hogy bűneink eltöröltessenek?“

És Szent Cziril nem mondja-e: „Nem hihetem, hogy a hívők lelkei kínszenvedésnek helyére vettetének, mert meg van írva, hogy örökké a Jézus Krisztussal együtt maradnak?“

Ezen három idézetből világosan következik, hogy Szent Bernát, Szent Chrysostomos és Szent Cirill teljesen elvetik a purgatoriumról szóló dogmát; és következik az is, hogy ez a dogma nem apostoli eredetű, hanem hogy egy bevitt ujtás a Jézus Krisztus egyházába. Minek okáért mi keresztyének tiltakozunk ellene teljes szívvvel és elvetjük mint olyant, mely az Evangéliommal ellenkezik, annál inkább, mert lerontja Jézus Krisztus érdemét, a hitnek, a bűnbánatnak és az ujjászületésnek hathatós erejét.

Végül Pál apostol a Romabeliekhez írott levelében (VIII. 34.) azt mondja: „Kicsoda a ki kárhozthatna? „Krisztus az, a ki megholt, sőt a ki feltámadott is, ki az Istennek jobbán is vagy; ki esedezik is mi érettünk“.

Ezért én azt mondom: Ha az Isten választottainak lelkei, a kik a purgatorium tüzeiben égnek, nem tudnak megszabadulni a Jézus Krisztus közbenjárása által, hogyan szabadulhatnak meg a papok közbenjárása és bűnbocsánata által? Vagy talán a papok és a pápák véletlenül hatalmasabbak volnának-e a Jézus Krisztusnál? Ez istenkáromlás, istentelenség! És hogyha, az ő tanításuk szerint, ők oly hatalmasok, miért nem szabadítják meg mindazokat a lelkeket, melyek ez ő purgatoriumokban szenvednek? Miért nem szabadítanak meg egyet sem pénz nélkül?

De hagyjuk el ezt a purgatoriumot, melyről nincs megírva sehol egy szó sem, a pogányok könyvein és a Koránon kívül. Ez a találmány az emberektől s nem Istentől való. A mi bennünket illet, keresztyének, vessük a mi bizodalunkat csak a mi isteni Megváltónkba, aki úgy szeretett bennünket, hogy meghalt érettünk, hogy ne legyen többé kárhozat a mi sorsunk. Emelkedjünk fel a hitnek szárnyain ama jószágos Üdvözítőhöz, a ki nélkül senki sem közeledhetik Istenhez. Ne keressünk az övének kívül más igazságot, sem más irgalmasságot, sem semmi más pur-

gatoriumot az ő drága vérének kívül, mely a mi bűneinkért ontatott. Egyedül ő az Istennek ama báránya, a ki fogyatékos és bűn nélkül való, a ki magára veszi a világ bűneit.

Ki az a Jézus?

Írta: Dávid Gyula.

Jót minden esetre kell tenni a keresztyének, mert a hit tétlen, holt nem lehet és az élő hit, ha, tesz, csak jót tesz, de legyen bár a legkifogástalanab eljárásunk, életünk, cselekedetünk, mégis haszontalan szolgálak vagyunk Jézus nélkül, mert bűneinkért soha magunk eleget nem tehetünk, bocsánatot, életet soha nem nyerhetnénk, mert: „a törvény cselekedeteiből egy test is meg nem igazul Isten előtt.“ Ha a magunk utján is boldogulhatnánk, haladhatnánk, tökéletességre az égbe juthatnánk, mi elesett jötehetetlen emberek, akkor a Jézus nem jött volna e világra, nem halt volna meg, akkor magunk is idvezitenénk magukat. Ne vétkezz Jézus egyetlen, megtartó, idvezítő, teljes, tökéletes érdeme, munkája ellen, ne bizzál ember a magad tehetségében, ne akarj az emberi műveltség és ennek különféle, sokszor gonosz, de jónak látszó eszközei által haladni, boldogulni, mert így „csak láttatol élni holott megholt légy!“ Vannak az ilyen emberek mellett sokan olyanok is a kik Bibliát olvasnak, templomban járnak, urvacsorával élnek, mesterségesen, dicsekvőleg vallásoskodnak, kegyeskednek és dicsvágyból jót is tesznek, de Isten előtt még sem igazak, még sem idvezülnek, Isten előtt mégis élő halottak, mint amazok, valamint azok is, a kik hivatalból, kötelességből járnak az Istenházába, s ott megszokott forma szerint imádkoznak, olvasnak, beszélnek, énekelnek, vagy hallgatnak, de figyelmetlenül, szív és lélek nélkül, mert csak az Isten ingyen kegyelméből, az ő igéje, lelke által támadt élő buzgóság, vallásosság élet kedves és idvesség, de az önmagát megigazítani akaró vallásoskodás, vagy a hivatal, a kötelességszerű, vallásos holt megszokottság nem épít nem idvezít soha mert a tiszta az élő „Ige“ Jézus Krisztus az egyedüli idvezítő. Vannak olyanok is a keresztyének közt, a kik a papokra bizzák magukat, azoktól vesznek bocsánatot, pedig azoknak a szegény papoknak is idvezítő kell; vannak, a kik angyalokhoz, szentekhez képekhez esedeznek, pedig azok még ha hallanák se segítenének; bűnbocsánatot és idvességet egyedül a Jézus adhat, ő az egyetlen közbejáró Isten és ember között. Ne nézz, ne halgass, ne várj tehát másra, egyedül csak Ő reá, csak ő benne bizzál fohászodjál „nincsen senkiben másban idvesség, mert nem adott emberek között, ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk. „Egyedül Ő adhat tehát, még pedig minden érdemünk

nélkül, teljesen ingyen bocsánatot és idvességet! Nem imádkozhat hát az ember, a keresztyén ember angyalokhoz szentekhez sem nem bizhat senkiben, semmiben csak Jézusban, mert csak ő segíthet. Jer azért ehhez a Jézushoz, kérd házában az Ő lelkét, hogy hová vezessen, légy dus vagy király, rongyba vagy bibor és bársonyba öltözött, tudós vagy tudatlan, művelt vagy műveletlen légy; akárki jer ő hozzá mert ő kivétel nélkül minyjunkat hív magához az életre! Ha ő rajta kívül másra is nézel, más valakiben vagy valalamiben is bizol, akkor vétkezel Ő ellene, az Isten ellen, a aki azt mondja: „Én reám nézetek és örvendjete földnek határai. Tekints el az emberektől, a kor, a világ kívánalmától, a földi érdekektől, magadtól, ne mond, hogy „de emberek közt élünk“, hanem néz ha életedbe kerül is mind végig: Jézusra, az egyetlen Jó-ra, a Szabadítóra, az Idvezítőre, az Életre és ő megtart, idvezit tégedet. Olvasd el: Csel. IV 8-12; Róm. III: 20-28; Gal. II: 15-16. Filip. III: 1. Tim I: 5-6.

Isten igéje.

A szeretet.

I. Kor. XIII. rész.

Oly könnyen kimondjuk azt és hiszük is, hogy a szeretet egészen természetes érzése az emberi szívnek, a mely csaknem kivétel nélkül, minden emberi szívben megtalálható, s visszataszítónak, egészen természetellenesnek tartjuk azt az embert, a ki senkit sem szeret. Pedig ha egészen komolyan, teljesen őszinte és mély beletekintéssel elolvassuk a Szentírásnak azt a részét, melyet e kis elmélkedés élé-irtünk, akkor be kell vallanunk, hogy az a szeretet, melyről itt az apostol szól, nem olyan természetes, sőt nagyon is nehéz a gyarló emberi szívnek. Pedig ez az igazi szeretet, mely megjelent a földön az Úr Jézusban. Mert szeretni azokat, kiket a test és vér kötelékei fűznek hozzánk, szülőinket, gyermekeinket, testvéreinket, ez valóban egészen természetes, szinte ösztönszerű, hiszen még az állatban is megtalálható. Szeretni azt, a ki — emberi értelem szerint szólva — szeretetreméltó, vagyis meg van áldva oly tulajdonságokkal, melyek a mi érzeinkre kellemesen, megnyerőleg hatnak, ez valóban könnyű, ez igazán egészen emberi. Az ilyen szeretetben tulajdonképpen sok önzés rejlik, mert rendszerint kölcsönös, mivel minden egyes ember rendesen azt tartja szeretetreméltónak, a ki őt is annak tartja s így kölcsönösen gyönyörködnek, úgy a saját maguk kellemes érzésében, mint abban, a mit a másikban fölkeltettek. De szeretni felebarátunkat, még akkor is, ha az éppen nem szeretetreméltó, ez nagyon nehéz, s a mi véges, emberi természetünknek szinte lehetetlennek tetszik.

Pedig ilyen szeretetet ért az apostol, arra vall minden egyes szó, melylyel a szeretetet magyarázza, jellemzi. Olvassa el csak bárki figyelemmel ezt a részt, s állapotják meg minden egyes jelzőnél, s gondolkozzék fölötté. Mennyit mond csak ez az egyetlen szó: a szeretet hosszútűrő, mennyit, a mi az emberi természettel annyira ellenkezik. Nemcsak tűrni egyes kellemetlenséget, bánatmat, visszautasítást: szeretetlenséget, hanem hosszan tűrni a legyőzhetetlennek látszó akadályokkal szemben, hosszan tűrni méltatlanságot, igazságtalanságot, mindent, a mi éppen nem alkalmas arra, hogy bennünk szeretetet keltsen, annál kevésbbé, hogy azt hosszan, sokáig, folyvást föntartsa. S a hosszú türés mellett mindeneket hinni, mindene- ket reményleni, nem esni kétségbe, nem szünni meg szeretni. Vagy nézzük azt a másik szót: a szeretet mindeneket elfedez, mindeneket, hibát, bünt, sérelmet, s nem enged látnunk felebarátunkban mást, csak azt a lelket, melyet a Krisztus méltónak tartott, hogy érte szenvedjen, meghaljon, mert az Ő szeretete igazán „elfödözte a bűnöknek sokaságát“. Micsoda szeretet az, a Krisztus szeretete, hogy hajol meg előtte porba a szegény, gyarló emberi szív, és hogy kiált föl: „Óh Uram, légy segítségül az én erőtlenségemnek!“ S ekkor érzi a hívő ember azt, a mi régebben talán hihetetlen volt előtte, hogy könnyebb meguyerni a hitet, mint a szeretetet.

A hit Istennek olyan ingyen ajándéka, melyet az Ő kegyelméből készen nyújt mindnyájunknak, csak el kell azt fogadnunk, a szeretet ennek a hitnek gyümölcse s csak nagy küzdelmek árán, emberi önzésünknek, akaratunknak teljes legyőzésével szerezhethjük meg; és ez nehéz iskola, — melyikünk merné elmondani, hogy már végigjárta s eljutott a diadalhoz. A diadal majd csak ott lesz talán, mikor „eltöröltetik bennünk minden, ami rész szerint vagy on és szemtől szembe látjuk az Istent.“ De addig is, előttünk a cél, int felénk a korona s ha hitünk van, annak hegyeket kell mozdítania még a saját szívünkben is. Óh, földre alászállott isteni szeretet, Úr Jézus Krisztus, légy segítségünkre!

Vargha Gyuláné.

Öltözzétek fel a szeretetett, mely a tökéletesség kötele.
Kol. 3. 14.

Irgalmas és kegyelmes az Úr Isten, késedelmes a haragra és igen kegyelmes. Miképen könyörül az atya az ő fiain: azonképen könyörül az Úr az ötet félőkön.
Zsolt. 103, 8. 13.

Emeljük fel sziveinket kezeinkkel egyetembe az égbe, az Istenhez.
Siralmak 3, 41.

A marosvásárhelyi ev. ref. elemi és polgári leányiskola.

Egyházkerületünk drága kincsét, református hitünk egy erős várát mutatjuk be itt kedves Olvasóinknak, abból az alkalomból, hogy ez iskolának immár XVI ik iskolai Értesítője is megjelent.

Ez iskola fejlődése, eddigi élete azt mutatja, hogy nehéz viszonyokkal küzdött s folyton küzd, mindamellett állandó fejlődést, előhaladást tüntet föl. Alapításának rövid története ez:

Az egyházközség a 80-as évek végén, akkor még népes virágzó elemi fiúiskoláit felhagyta, hogy a ref. leánynevelés ügyét teljes erővel

munkálhassa. Meghagyta *elemi leányiskoláját*. Kibővítette egy négy osztályu *felső leányiskolával*, (most polgári) és később, hogy az élet mindennapi körülményeinek megfelelő gyakorlati életpályájára is előkészítse növendékeit az eddigi iskolák mellé *női ipariskolát* is szervezett. Az egyházközség pedig mindezt csupán a maga erejére támaszkodva tette. Hogy ez iskola mily eredménnyel működhetett? E kérdésre feleljen az, hogy: 1890. óta több mint 5000 leánygyermek nyert oktatást benne, a kik anyaszentegyházunk buzgó leányaivá váltak.

P á l l B a l á z s.

1815—1906.

Erdélyi ref. egyházkerületünknek egidősebb szolgálóban levő papját, a körispataki ref. egyháznak 61 éven át páratlan buzgóságu és hű lelkipásztorát szólitotta magához a lefolyt hét folyamán az Egek Ura. Öreg kora dacára váratlanul érintette a csapás közsé- gének úgy, mint a szomszédos községeknek hiveit, hiszen a jó öreg lelkipásztor a pünkösdi ünnepek al- kalmával még uri szent vacsorát osztott hiveinek, s élete utolsóelőtti vasárnapján még hirdette nekik az Isten ígét. Bizony nem sejtették még ekkor hallgatói, hogy a következő vasárnapon már beteg lelkipásztoruk csendes kimulásaért fognak könyörögni, s hogy a rá- következő napok egyikén mindnyájuk nagy szomorú- ságára örök pihenőre fogják kísérni azt, akit mindnyá- jan, felekezeti különbség nélkül, atyjuknak tekintettek, tiszteltek és szerettek.

Páll Balázs 1815 december 3-án született Hava- don, Páll Sámuel és Faluvégi Zsuzsanna egyszerű földmives szülőktől. Már kis korában nagy hajlamot érzett magában a tanulásra, s ennek következtében szülei, bár korábban szegénységük miatt nem tehették, 13 éves korában a marosvásárhelyi ref. kollegiumba adták be. Ettől kezdve saját erején végezte iskoláit. Mint jó tanuló szolgáló csakhamar megnyerte Török János professzor tetszését, s az ő, valamint Hegedüs Lajosnak, a marosvásárhelyi ref. egyházközség nagy- érdemű papjának gondozása alatt, kinek házához, mint a fia, Hegedüs János, később teológiai tanár, buzdító tanuló társa került, — végezte el az osztályo- kat, utánna a teológiát, mindeniket kitűnő eredmény- nyel, mint első tanuló. Ezután ugyancsak a marosvá- sárhelyi kollegiumban, a filologica classisban tanította két évig az összes tárgyakat, míg végre 1845. június 3-án a körispataki lelkészi állást foglalta el, s töltötte be élete végéig. 1848. május 6-án nőül vette Nagy Annát, néhai Nagy Sándor péterlaki ref. lelkész leá- nyát, egész életén át hű gondozóját és támogatóját, ma már kesergő özvegyét. Boldog életét csak egyszer zavarta fel vihar. Akkor, midőn még papságának első éveiben, a szabadságharcz alatt az oláhok minden ok nélkül elfogták, s Székelyudvarhelyre fogságba vitték. Neje ezalatt kis fiával Makfalván huzódott meg Syl- vester Jánosnál, rokonánál, míg félévi fogság után férjét paptársai közbenjárására szabadon bocsátották. Házasságából négy gyermeke született, kik közül kettő kicsiny korában halt el. Életben levő gyerme- kei, kiket atyjuk 300 frt csekély jövedelme mellett taníttatott: Károly, a marosvásárhelyi ref. kollegium tanára és Lajos, a bözödi ref. egyház lelkipásztora.

Lelkipásztorsága alatt a csendes, békés életet kedvelte, s családja gondozása mellett hiveiről való

gondoskodása volt élete legfőbb feladata. Az Istennek ama választottjai közül való volt, ama jó pásztorok közül való volt, aki hiveivel együti érezte azok fárad- ságait, együtt örült azok sikereinek, s legnagyobb gyönyörűsége volt, ha rajtok segíteni tudott. E mellett élete végéig kiváló szeretettel viseltetett a marosvá- sárhelyi kollegium iránt, amely nevelte, amely először kenyeret adott neki, s élete utolsó lehelletéig a kol- legiumhoz tartozónak érezta magát. Csendes, áldásos lelkipásztorságában megnyugodva, hivatal után soha sem vágyott; bár egyházmegyei tisztséget nem egy- szer ajánlottak fel neki, soha sem fogadta el, s így mig teljesen hiveinek szentelte életét, egyházi főható- sága elismerését is megszerezte. 1905. év február ha- vában ugyanis az egyházkerületi igazgatótanács elis- merő okmánynyal fejezte ki elismerését papi teendői- nek buzgó teljesítéséért.

Hivatalos működését egészen ez utolsó perczekig nagy szorgalommal folytatta. Nyugalomba vonulásról hallani sem akart, mivel abból az állásból kívánt megtérni Urához, amelyben őt egész életén át szol- gálta. S az Ur meghallgatta hű szolgája kérését. A június hó 10-én még szolgálatát hiven teljesítő ősz lelkész 14 évi szélhűdés érte. S mire összegyűlhetek gyermekei és unokái, hogy még egyszer hallhassák jó atyjuk, nagyatyjuk szavait, érezhessék szive dob- banását, 18-án újabb szél érte, s ő nem volt többé.

A halál hírére aggódó hivei, jó emberei, három- négy falu lakói csoportosan gyűltek össze, hogy még egyszer láthassák, s csókjaikkal elhalmozzák. Az egy- házközség presbiteriuma diszsihelyet adott jó lelki- pásztorának a cziinteremben, a templom bejárata mellett. Temetése alkalmával a templomi szertartás után, hol Benedek Dénes ref. lelkész mint rokon könyörgött és Csia Kálmán ref. lelkész mondott beszédet, a sirnál Márton Árpád ref. lelkész mondott búcsú-beszédet. Aztán öröknyugalomra helyezték a hiv szolgát, aki körülbelül 2200 lelket keresztelt, 2400 lelket temetett és 600 házaspárt adott össze életében. S a pásztor nélkül maradt nyájnak vigasza csak az Úr szava lehet: „Jól van hű szolgám, kevesen voltál hiv, többre biz- lak ezután! . . .“

Egyháztársadalmi élet.

— **Bocskay-ünnepély.** Az udverhelyi ev. ref. egy- házmegye Egyházi értekezlete és a székelyudvarhelyi evang. református egyházközség 1906. évi június hó 24-én d. e. 10 órakor Székelyudvarhelyt Bocskay- ünnepélyt és annak végeztével évi rendes közgyűlést tart. I. Istentisztelet I. Invocatio. Te rólad zeng dicsé- retünk. I. Dics. 2. A gyülekezet éneke. Te benned biztunk XC. Zsoltár 1. vers. 3. Ima. Tartja Kádár Dénes, nagygalambfalvi ref. pap. 4. Ének. Az udvar- helyi Székely Dalkör által. 5. Unnapi beszéd, mondja Dr. Kecskeméthy István kolozsvári ref. theol. tanár. II. Közgyűlés. 1. Választmányi ülés délelőtt. 8-10

óráig az ev. ref. kollegium nagytermében. 2. Közgyűlési megnyitó, délelőtt 11 órakor az ev. ref. templomban, tartja Dr. Damokos Andor alispán, az Értekezlet világi elnöke. 3. Üdvözlő beszéd az ev. ref. egyházközség részéről Dr. Solymossy Lajos presbiter, áll. főrealisk. igazgató. 4. Az értekezlet részéről felel: Menyhárt András egyházi elnök. 5. Szabad előadás. Tartja Péter Károly esperes. 6. Jelentés az Értekezlet működéséről, Lajos János titkár által. 7. Tárgyalása a választmány által előkészített ügyeknek. 8. Tisztujtás. 9. A jövő évi közgyűlés helyének és idejének megállapítása. 10. Indítványok tárgyalása, melyek 8 nappal az ülés előtt beadattak az elnökhöz. Jegyzet. 1. Közgyűlés végével 1 órakor közös-ebéd. Jelentkezni lehet a székelyudvarhelyi ev. ref. papi hivatalnál. 2. Délután 4 órakor nemzeti ünnep. 3. Este 8 órakor a Sándor István vendéglőjében váltóztatós műsorral estéli mulatság. a Bocskay-emlék javára Belépti díj személyenként 50 fillér

Külföldi egyházak egyháztársadalmi mozgalmi.

Oroszország. Miután Oroszországban most minden a változás, átalakulás jegyében él, ennél fogva az orosz egyház is átalakulások előtt áll. Az egyház egyik tagja, Kireff generális, bővebb magyarázatokat nyújt erről. De mielőbb az ő felvilágosításait közelebbről néznők, egyes általánosabb megjegyzéseket bocsatunk előre az orosz egyházat illetőleg.

Az orthodox államegyháznak körülbelül 40,000 temploma és 98,000 világi lelkésze van. A klastromok száma 724, mintegy 12,000 szerzetessel és 27,000 apáczával. Az egyház élén áll a kormányzó synodus. Ez hét püspökből, egy protopresbiterből és egy világi főgondnokból áll; a főgondnok hatásköre olyan mint egy államminiszteré. A zsinat választja a püspököket; elnök 1900. óta a pétervári érsek, Antvny. Azzal, hogy a vallás és lelkiismereti szabadságot dekretálták, az orosz egyház is egy új korszakba lépett.

Kireff, generális azt mondja, hogy a szt. szynodus már 1905-ben intézte a csárhoz azt a kérelmet, hogy hívja egybe a püspököket, hogy beszéljék meg az újításokat, melyeket az egyház kormányzásában keresztül kell vinni; különösen a patriarchatusnak visszaállítását illetőleg. Miután a háboru véget ért és mindenki várja és óhajtja az újításokat, nemsokára össze fog ülni a zsinat. Oroszország egész közönsége nagy várakozással néz a zsinat munkálatai elé, melyek hivatva lesznek az egyházi és világi emberek egyesítésével a régi egyház fényét és hatalmát visszaállítani. Már előre is két irányu törekvés vehető észre. A róm. kath.-sok befolyása alatt álló kisebbség azt kívánja, hogy a fontosabb ügyeket kizárólag a főpapság intézze, hogy a zsinat csak püspökből álljon a világiaknak és a világi lelkészeknek teljes kizárásával. A többség azonban, hivatkozván a megczáfolhatatlan történeti tényekre, határozottan követeli, hogy a zsinat tagjai között világiak is foglaljanak helyet. Igaz, hogy beleegyeznek abba, hogy a világiaknak és világi lelkészeknek csak tanácskozási joguk legyen, a szavazati jog pedig tisztán a püspöké legyen; abból azonban nem akarnak egy hajszálnyit is engedni, hogy a vitákban része legyen a világi elemnek is. Teljesen igazuk van. Elteltek már a római elméletek

ideje. Az egyházat már nem lehet többé két részre osztani, azért, hogy az egyik parancsoljon, a másik pedig engedelmeskedjék. Örvendetes jelenség, hogy ennek a régi szokásnak hívei egyre fogynak és az az óhaj, hogy az egyház ügyeit a világi és egyházi férfiak közösen intézzék, mind inkább hangosabb általánosabb lesz.

Genf A prótestánsok eme ősi várát illeti meg annak a kényes kérdésnek a megoldásából származó dicsőség, mely már régóta felszinen van és mely igen sok kiváló egyházi férfit foglalkoztatott, t. i. az a kérdés, hogy az urvacsoránál egy közös kehely használtsék, vagy pedig mindenkinek külön-külön kelyhe legyen? Hosszas, beható megfontolás és a kérdésnek alapos megvizsgálása, megvitatása után a következő határozatot hozta a konzistorium: „Az urvacsorai szertás a történelmi hagyományoknak megfelelően változatlanul fenntartatik; de azoknak a hívőknek, a kik óhajtják, megengedtetik, hogy a közös kehely helyett külön-külön kelyhet használhassanak. Azokban a községekben, melyekben a híveknek egy része a közös kehelyvel való szertartást kívánja megtartani, tartsák meg a régi rendet; de ha a híveknek nagyobb része az újítás, a külön kehely használata mellett foglal állást, vezetessék be ez a szokás.“

Genf konzistoriumát ebben a kérdésben bizonyára többen fogják követni. A dolog ugyanis úgy áll, hogy a közös kehely használata igen sok embert visszatartott az Urvacsorától, mert attól féltek, hogy betegséget kapnak, ha ragadós betegségben sinylődő ember után isznak, az urvacsorázás alkalmával. És ennek az aggodalomnak van is alapja, mert épen Genfben figyelték meg egy vizsgálat alapján azt, hogy az Urvacsora osztás után a kehely alján sokféle ragályos betegség bacillusai voltak lerakodva.

Mindenesetre kívánatos, hogy mi is gondolkozzunk e kérdés felett; a megvitatásához mielőbb hozzá kellene látnunk.

Kegyesség útja.

Ó-szövetségi rózsáskert.

Összeállította: S. Váradi Albert.

Bábel tornya.

A Isten az embereknek azon terveit, melyek neki nem tetszenek, nagyon könnyen megsemmisítheti.

Ábrahám.

Csak hit és rendületlen bizalom által találhatsz kedvet Isten előtt; bizodalmatlanság és kétkedés istenkáromlás.

A bűnös és a büntetés előbb-utóbb találkoznak.

Hágár és Izmael.

Mennél későbbre telnek be kívánságaink; beteljesedésök annál nagyobb örömkre van. A későn született Izsák még kedvesebb volt Ábrahám előtt.

Az öröm és boldogság ritkán nemesítik szívünket: Sára Izsák születése után még inkább meggyűlölte Izmaelt.

Az Isten mindenütt velünk van.

Ábrahám áldozata.

Isten iránti igaz engedelmesség az, mikor az rényért szívünk legdrágább kincsét, keblünk legforróbb vágyait és reményeit készek vagyunk feláldozni.

Az erős lelkű ember bánatát inkább egyedül hordozza mintsem másokkal közölve még azokat is buba meritse. Ábrahám még nejének sem mondta meg, hogy fiát meg kell áldoznia. Milyen nyugodt lélekkel ment Izsák apjával az áldozatra, mert nem tudta, hogy ő kellene legyen az áldozat, Beh jó, hogy előre nem láthatjuk, mi várhat még ránk az életben!

H i r e k.

— **Bibliai olvasó kalauz.** A test kívánságai. I. Péter 2, 11. A megcszenteltek. IV. Móz. 6, 1—8. A recha-biták. Jer. 35, 1—19. Drágán megvásárolva. II. Kor. 6, 7—20. Salamon véleménye. Péld. 23, 29—35. Pál véleménye. I. Kir. 9, 23—27. Test és lélek. Dán 1, 8—21. Hősiesség. Pál. Csel. 21, 7—14. Illés I. Kir. 18, 17—46. Kaleb. Józ. 1. 6—14. Ezékiás. II. Krón. 23, 1—8. Nehémiás. Neh. 6. 1—14. Krisztus. Márk 10, 32—40. Keresztény hősiesség. Luk. 9, 18—26, 61—62.

— **Jótékonyág.** Néhai Szász Károly nagynevű ev. ref. püspök leánya, Vargha Gyuláné Szász Póla urnő, atyja hagyatékából egy tömör ezüst, mintegy 100 korona értékű, urvacsora kelyhet adományozott a balázstelki ref. leányegyháznak, a melyet az illető egyház beszolgáló lelkésze, Csiky József medgyesi lelkész szép levélben köszönt meg a kegyes adakozónak.

— **Rákóczy-szobor Maros-Vásárhelyt.** Alig egy esztendeje, hogy Maros-Vásárhelyt felvetődött az a hazafias eszme, hogy II. Rákóczy Ferencz, erdélyi fejedelem emlékének megörökítésére a Kossuth Lajos-utca végén létesítendő kis parkban mellszobrot állítsanak fel. Az eszmét a város hazafias polgársága magáévá tette, gyűjtést indított a szobor költségeinek fedezésére és rövid egy esztendő alatt annyira haladtunk, hogy dr. Bernády György polgármesterhez tegnap már be is érkezett Székely Károly szobrásznak három tervezete. A tervek közül a tanács az első tervet fogadta el, a melyen Rákóczy tényleg a legsikerültebben van feltüntetve. A szépen sikerült mell szobor alatt egy kurucz harcos áll a távolba tekintő merész tekintettel kémlelve az ellenséget.

— **A székelyudvarhelyi ny. polgármester és főgondnok temetése.** Kassay F. Ignác ügyvédet, volt 48-as honvéd főhadnagyot, az udvarhelyi ev. ref. egyház község főgondnokát és Székelyudvarhely város ny. polgármesterét f. hó 14-én, csütörtökön d. u. 4 órakor, méltó disszel, szeretteinek, családja tisztelőinek és jóbarátainak nagy részvéte mellett temették el. Hülpontait a halottas háztól már délelőtt elszállították a

reformátusok templomába és ott helyezték ravatalra a koszorúkkal borított koporsót. A család tagjain és jóbarátain kívül koszorut vittek: a ref. egyházközség kebléi tanácsa, a városi tisztviselők és a székelyudvarhelyi ügyvédek. A temetési szertartás egyik részét a templomban, a másikat a reformátusok temetőkertjében tartották. A templomban a gyülekezet éneke, Bod K. ny. tanár buzgó, megható imája és a polgári dalegylet összhangzó éneke után Csutak J. s. lelkész tartalmas beszédben méltatta a jó hazafit, buzgó egyházi előljárót, a gondos családfőt és a nemesszívű rokont A sirnál Vajda F. lelkész tartott szép és lelkes beszédet; Dr. Kovácsy A. orsz. képviselő pedig ügyvéd kartársai nevében mondott bucsu szókat. Aztán bezárult a sir, amelyben a szétomló fáradt porok pihennek és enyhe nyári eső hullott az új halomra mintha az ég is könnyeket ejtett volna az öreg, hű harcos halála miatt, akinek legyen áldott emlékezte!

Hirek az országból.

— **Kézdivásárhely diszpolgárai.** Kézdivásárhely város képviselőtestülete szerdán tartott közgyűlésén gróf Andrassy Gyulát, gróf Apponyi Albertet, Kossuth Ferenczet, Wekerle Sándort és Justh Gyulát egyhangú lelkesedéssel a város diszpolgárává választotta és elhatározták, hogy az erről szóló okiratokat küldöttség fogja átadni.

A Ház elnöksége a királynál. Justh Gyula képviselőház elnök, Rakovszky István és Návay Lajos al-elnökök szerdán délelőtt Bécsbe utaztak s Öfelsége előtt tisztelegtek. A Felség a tisztelgőket igen melegen fogadta, megköszönte megjelenésüket s egyuttal azon reményének adott kifejezést, hogy a képviselőház az új elnök vezetése alatt üdvös tevékenységet fog kifejteni.

— **A katonák új ruházati színe.** A katonák új ruházatának szürke színe van, mint a vadász zászlóaljknál levőknek, csak hogy a magas gallér helyett felhajló gallér helyett lehajló gallér van s erre van varrva a hajtóka, Azt mondják, hogy a szürke szín nem jó célpont s azért kapnak ilyet katonáink.

— **Három millió az egyháznak.** A báró Bánffy Dezső elnöklete alatt folyó református zsinathoz Apponyi Albert gr. vallásügyi miniszter átíratot küldött, melyben jelzi, hogy az ev. ref. és ág. evang. egyházaknak évi három millió koronát bocsát segélyképpen rendelkezésre. Az átírat nagy meglepedést szült.

— **Bukaresti kiállítás.** A bukaresti magyar kiállítás igen fényesen sikerült. Stetina miniszteri tanácsos a magyar kormány nevében szerdán este 8 órakor 150 teritékű gazdag ebédet adott a románok tisztelőjére. Az ebéden részt vettek az összes román miniszterek. A bukaresti kiállítás megnyitására odaérkezett magyar küldöttségek pénteken utaztak haza Magyarországra.

— **Barabas Béla mandátuma.** Barabás Bélát az orsz. függetlenségi párt alelnökét az általános választáson három kerület választotta képviselőjévé: április 30-án Arad és május 3-án Nagyvárad és Budapest VII. kerülete. Barabást, ígérete a budapesti VII. kerületi mandátumhoz kötötte és így a másik két vidéki mandátumáról lemondott. Az aradi és nagyvárad kerületben nagyban készültek az új választásra; most az utolsó pillanatban azonban kiderült, hogy Barabás megkészt a lemondással, miért is a házszabályok értelmében azon kerület mandátumát köteles megtartani, ahol először megválasztották, jelen esetben az aradit, amelyet már a múlt cikluson is képviselt. A főváros VII. kerületében pedig új választás lesz, hol a polgárság báró Kaas Ivort lépteti fel függetlenségi programmal.

Tizenkét pár czipő.

— Irta: Bedőházi János —

A harinai birtokrész az uradalom legfélreesebb darabja.

Maga az öreg gróf, a ki különben jógazda hírében áll, életében soha se járt ott, én magam is csak épen akkor mentem el, ha inspektori kötelességem parancsolta. A rengeteg erdők nem jövedelmeztek semmit. Legnevezetesebb bevétel a korcsma regálé, meg egy rongyos patak-malom árendája. No de biz én ezért a pár száz forintért nem rázattam magam a rossz hegyi utakon Harinára, hanem egyszerűen irtam a T i főszolgabírónak, a kinek a járásában feküdt Harina, legyen szíves kezelje azt a kis összeget s esetleg juttassa kezemhez. Évi 130 frt volt. Egy darabig pontosan ment a dolog, hanem az utolsó három évben makacs következetességgel elmaradtak a részletek. Számadásomban három nagy lyuk támadt, a mit sehogy sem tudtam betömni. Az én kedves öreg grófom ugyan nem sokat csinált az egész dologból, hanem mégis mindig megnézte s megkérdezte: hát ez most se telt be? Órahosszat el évelődött velem a harinai malombérlett miatt. Egyszer aztán meguntam a dolgot s gondoltam magamban, legjobb lesz személyesen megkeresnem a szolgabíró urat, a kit mindeztideig még nem ismertem.

Felkerekedtem tehát T . . . be. A Mezőségen át, fel a Szamos völgyén abban az időben az út épen három napot tartott.

Késő este volt mikor a faluba megérkeztem. Magas hegyek aljában szűk keskeny völgyben fekszik T A holdvilág gyönyörűen ragyogott s élesen világította meg a szolgabíróéknak a hegy oldalon fekvő házákat.

Elöl egy kis oszlopos feljáró, körülte kert, egy pár ég felé törő fenyő. A mint bemegy az ember a házba, elől kapja a nagy ebédlőt, balról a háló szobát, jobbról van a nappali szoba meg egy vendég

szoba. Ilyen volt rendesen régente az erdélyi nemes emberek háza.

Istenem! mennyi jó időt, mennyi boldog órát töltöttem el egykor az ehez hasonló lakok fedelei alatt. Ezekre a boldog időkre gondolva, elmélázva függesztettem szememet a vakító fehér falra.

Befordultunk az udvarra, megálltunk a tornác előtt. Két komondor barátságos farkcsóválással közlekedett felém. Az ajtón, mintha az égen támadott volna egy nyílás, apró gyermekek dugták ki angyal arcukat. Mind leányka volt.

— Jó estét bácsi! — üdvözölt mindegyik s öt ropogós parola csattant a tenyerembe. Ugyancsak izmos kis lánykák.

Erre a házi asszony is kijött, s mihelyt megmondtam nevemet, roppant örvendő fogadott.

— Épen az asztalon van a vacsora: tessék magát kényelembe tenni. Piroska! nyisd ki a vendég szobát. Katinka! tegyetek a bácsinak egy tányért. Parancsoljon, férjem nincs ide hon, de holnap reggel okvetetlen haza jön. Nagyon fog örvendeni a jószágigazgató urnak.

Persze! gondoltam magamban, örvendeni fog, de mégsem a legjobban. Asztalhoz ültünk. Az öt apró lány az asztal végén foglalt helyet, de az asztalnál azért még hét hely üres volt. Egyszere megnyílt a szomszéd szoba ajtaja s rendre hét lány lebegett ki. Hanem ezek már nagy férjhezadó leányok voltak.

Gyöngéd főhajtással üdvözöltek, s leültek az asztalhoz. Ugy látszik tudták már ki vagyok s a bemutatásra nem volt szükség.

Ránéztem a mamára. Olya fiatal volt, hogy a hasonlóság dacára sem mertem az utolsó hétre ráfogni, hogy az ő leányai.

— Nem is gondoltam, — mondám belekapva a társalgásban, — hogy egy ilyen elhagyatott félre eső faluban ekkora nagy társaság gyűlhessen össze.

— Nem társaság ez jószágigazgató úr, — felelt mosolyogva, — valamennyi az én leányom. Sokan vagyunk bizony! — s a mosoly helyett egy röpke sóhajtás kelt finom ajkain.

Bámulva tenintettem rá s valami üres bókot kerestem feleletül. Azt is elhagytam, szóvalán néztem végig az igazán bájos társaságon. Nemsokára azonban belemelegedtünk a beszédbe. A kicsiket a mama fektetni vitte; a nagyok nyelvéről csak amugy pörgött a szó. Egy óra alatt pontos és kimerítő leírást nyertem a faluról, a vidékről, nyers és ipari terményeiről lakóiról stb.

Lefeküdtem, de nem tudtam aludni. A holdvilág besütött az ablakon; úgy tetszett, mintha a lányok rám szegeznék igéző szemüket, mintha rám mosolyognának szép derült holdvilág arcukkal.

Bűnösnek éreztem magam, valami mintha nyomta volna lelkemet. Ide-oda forogtam az ágyban, majd

fölkeltem, kinyitottam az ablakot s kikönyököltem. Szívtam a fűszeres nyári levegőt, mintha komor gondolataim azzal akartam volna elnyomni. Hiába! a tornáczon sorjában tizenkét pár cipőt pillantottam meg. Meg voltak már takarítva, a hold sugarai csak amugy ragyogtak rajtuk. Aztán erről a tizenkét pár cipőről elkezdtem gondolkozni s eszembe jutott, hogy hány ing, hány ruha, hány kalap teszi ennek a tizenkét pár cipőnek a járulékát.

Gondolkozásom eredménye az lett, hogy szépen felöltöztem, be pakoltam, lementem az istállóba, felköltöttem a kocsihoz, befogattam, s azt sem mondva, hogy beföllegzett, úgy otthagytam T . . t, mintha ott se lettem volna. Soha se találkoztam én a főszolgabíró urral, nem is zaklattam őt se izenettel, se levéllel azért a 390 forintért.

Számadásomba bejegyeztem, hogy az összeget bevettem, megírtam egy hamis ellennyugtatót a főszolgabíró aláírásával s bemutattam az én kedves jó öreg grófomnak.

— Hiszen ez hamisítvány! akárki láthatja, a ki ért valamit az íráshoz, hogy ez a maga írása. No még sem hittem, hogy öregségére hamisító lesz! — szólt mosolyogva.

El kellett beszélnem mindent. Erre jóízűen nevetve vette a pennát, kihuzta számadásomból az illető tételt.

— Aztán nehogy vissza vegye a felhatalmazást a szolgabírótól, hadd kezelje csak tovább a harinai bérletet! Nagyon jó kézben van! — szólt végül jóságos ábrázattal, fülembe súgva, mintegy titkolózva, a mikor elbúcsúztam tőle.

A Dr. Schmidt G. főtörzsorvos és physikus által feltalált hires

FÜL-OLAJ

megszüntet gyorsan és alaposan időközi **süketiséget, fülfolyást, zúgást és nehézhallást** meg idült esetekben is. Ára üvegenként használati utasítással 2 frt. Kapható **Debreczenben, Kossuth-utca 8. szám** az „Arany Egyszarvu“-hoz című gyógyszer-tárban.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett részvénytőke egy millió kor.

Fióktintézetek és kirendeltségek: Csikszereda, Gyergyó-szentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sz.-Udvarhely és Székely-Keresztur.

Van szerencsénk értesíteni, hogy Széchenyi téri intézeti házunk földszinti sarokhelyiségében külön

Bank és Pénzváltó-üzletet

létesítettünk, melynek üzletköre a következő:

1. **Értékpapírok, idegenpénzek** és érmek vétele és eladása.
2. **Tőzsdei megbízások** teljesítése.
3. **Sorsjegyek eladása letétjegyre** csekély foglaló lefizetése ellenében, a fennmaradó vételért az intézet mérsékelt kamat mellett kölcsön adja, — akár pedig egyenlő havi **részletfizetésre** is. — Az első részlet lefizetése után a sorsjegyekre eső nyereség már a vevőt illeti.
4. **Sorsjegy igérvények** kibocsátása minden huzásra.
5. **Árfolyam veszteség elleni biztosítás.**
6. **Kisorsolt sorsjegyek** és egyéb sorsolt értékpapírok beváltása.
7. **Előlegek nyújtása értékpapírokra** a legmérsékeltebb kamat mellett.
8. **Osztálysorsjegyek elárusítása.**
9. **Takarékbetétek átvétele** könyvecskékre, folyó és cheque számlára.
10. **Szelvények beváltása** és új szelvények beszerzése.
11. **Utalványok és hitellevelek kiállítása** bel és külföldi piacokra.
12. **Letétek.** Elfogadunk értékpapírokat, okmányokat kezelésre vagy lepecsételt csomagban megőrzésre mérsékelt díj mellett.
13. **Magánpénztárak (Safe deposit)** Értékpapírok, okmányok, ékszerek, végrendeletek stb. tűz- és betörésmentes megőrzésére szolgáló rekeszek olcsó díj melletti bérbeadása.

1. **Költségmentes megvizsgálása** sorsjegyek és mindennemű sorsolás alá eső értékpapírok huzásának.

15. **Kivándorlóktól érkező** pénzek, utalványok és chequek legolcsóbb beváltási helye.

Foglalkozunk egyáltalán mindazzal, a mi a bank és pénzváltó üzlet körébe vág és szívesen szolgálunk felvilágosítással és utbaigazításokkal.

A pénzváltó üzlet hivatalos órái:

délelőtt 8—1 óráig
délután 3—6 óráig.

Agrár Takarékpénztár Részvényársaság
Maros Vásárhelyt.

FERENCZ JÓZSEF KESERÜVIZ

AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMEZES IZÜ TERMÉSZETES
HASHAJTÓSZER.

„VASÁRNTAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP,

= AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. =

Szerkesztik: Tóthfalusi József ref. lelkész és Paál Gusztáv ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést célszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

Ha a szép Maros-Vásárhelyen ügyes bajos dolga, akad ne mulassza el megtekinteni

az ev. ref. Kollegiumi könyvkereskedést

hol az irodalom legújabb termékei állandóan raktáron vannak, ép úgy szakmunkák mindenféle nyelven, imakönyvek egyszerű és pompás diszkötésben, ifjusági könyvek, folyóiratok stb. Bárhol és bárki által hirdetett mű legrövidebb idő alatt — portómentesen — megrendelhető.

Papíráru raktáram a legnagyobb, hol olcsó pénzen jó árut kap a t. vevő, mert 100 levélpapír és 100 boríték csinos dobozban csak 60 kr., amelynek eddig 1 frt. 60 kr. volt az ára. — 500 finom fehér irodai papír 2 frt 20 kr. 500 iv fogalmazó papír 1 frt 40 kr. Pecsétviasz, tenta, itató papír, írónok és számtalan e szakmába vágó, de itt fel nem sorolható cikk a legolcsóbban beszerezhető.

Nagy gondot fordítok tanszerekre és tankönyvekre, népkönyvtárakra, havi részletfizetésre.

Jó és olcsó! ez a jelszó. — Postai megrendelések pontosan eszközöltetnek.

Az ev. ref. kollegiumi könyvkereskedés

MÁRVÁNYI ARTHUR Maros-Vásárhely, Főtér Bál-ház.

ADI ÁRPÁD

≡ KÖNYVNYOMDÁJA ÉS KÖNYVKÖTÉSZE ≡

MAROS-VÁSÁRHELY. SZÉCHENYI-TÉR.

Ajánlja két nagy gyorssajtóval,
két amerikai gyorssajtóval, lyukasztó
és több segédgéppel, valamint a leg-
modernebb új betűkkel jól felszerelt

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors
és izléses elkészítésére, feltűnő olcsó
árak mellett.

Vidéki megrendelések azonnal esz-
közöltetnek.